ON4CRD

Volumul 01

Bun venit la club — Lumea și personajele

Radio Club Durnal ON4CRD

https://on4crd.be

Mențiuni legale

Volumul 01 · Bun venit la club — Lumea și personajele

Editor de site : Radio Club Durnal ON4CRD

Manager de publicație : Comitetul Radio Club Durnal ON4CRD

https://on4crd.be

Mențiuni legale

Proprietatea intelectuală

Textele, imaginile, documentele, siglele și materialele publicate pe site rămân proprietatea autorilor respectivi sau a clubului. Orice reproducere sau reutilizare trebuie să respecte sursa, drepturile aplicabile și orice permisiunea autorului.

Răspunderea

Clubul lucrează pentru a publica informații utile și verificate, dar nu garantează absența erorilor, omisiunilor sau întreruperilor. Informațiile tehnice sau de reglementare trebuie verificate cu sursele oficiale atunci când susțin o decizie.

Ilustrații create cu ajutorul inteligenței artificiale.

O ușă spre unde

Se înserează când tânărul (Lucas) zărește lumină în încăpere.

Dincolo de geam, aparatele așteaptă pe o masă.

Un glas străbate liniștea, apoi lasă loc unui fâșâit.

Caută din priviri persoana care tocmai a vorbit.

Dar încăperea pare prea mică pentru acel glas îndepărtat.

Curiozitatea lui tocmai a găsit o ușă de deschis.

Primul salut

Un bărbat cu păr cărunt (Henri) ridică ochii din carnețel.

Ochelarii îi alunecă puțin când zâmbește.

Îl întâmpină pe vizitator fără să întrerupă vocea recepționată.

Printr-un gest îi oferă un loc lângă masă.

Tânărul se așază, dorind deopotrivă să vorbească și să asculte.

Primul schimb înseamnă un zâmbet și un scaun apropiat.

O lume pe masă

Tânărul descoperă căștile, carnețelul și cadranele luminoase.

Fiecare obiect pare să promită altă poveste.

Se apropie de stație fără să atingă comenzile.

Mentorul îi arată căștile aflate la îndemână.

Microfonul rămâne liniștit pe suport.

Pentru a începe aventura, e suficient să asculte.

Cineva, undeva

În căști, un glas apare în mijlocul fâșâitului.

Tânărul ascultă o persoană pe care nu o vede.

Își imaginează altă masă, altă fereastră, alt orizont.

Vocea se oprește și alta îi răspunde.

Și liniștea dintre ele face parte din descoperire.

Stația nu povestește singură: oamenii își vorbesc.

Atâtea întrebări

Cum găsesc aceste voci drumul spre căști?

Poți auzi pe cineva fără să știi unde se află?

De ce unele cuvinte par atât de fragile?

Tânărul ține mâna ridicată, temându-se să nu întrebe prea mult.

Mentorul închide ușor carnețelul ca să-i răspundă.

Aici, o întrebare poate începe o descoperire.

Încă un zâmbet la club

Alt obișnuit al clubului (Simon) vine la masă cu căștile în mână.

Părul șaten și barba închisă încadrează un zâmbet larg.

Hanoracul verde îi dă altă înfățișare decât mentorului.

Își amintește bucuria de a descoperi o voce necunoscută.

Tânărul recunoaște în el aceeași nerăbdare voioasă.

În jurul mesei se întâlnesc feluri diferite de a iubi radioul.

Să asculte împreună

Tânărul își pune iar căștile și caută un detaliu ușor de recunoscut.

Mentorul așteaptă, fără să-i șoptească răspunsul.

Celălalt adult arată doar locul liber din carnețel.

Tânărul desenează acolo mișcarea pe care crede că a auzit-o.

Ezită, reîncepe, apoi compară cu următoarea ascultare.

Un mic desen ajunge pentru a duce conversația mai departe.

Loc pentru ce nu știm

Desenul nu arată chiar cum spera tânărul.

Ar vrea deja să înțeleagă fiecare sunet al receptorului.

Mentorul îi arată o pagină încă goală din propriul carnețel.

Bărbatul cu hanorac verde ridică din umeri cu un zâmbet complice.

Și ei întâlnesc lucruri pe care încă nu le înțeleg.

Așadar, tânărul lasă spațiu pentru întrebările viitoare.

Pe un fir nevăzut

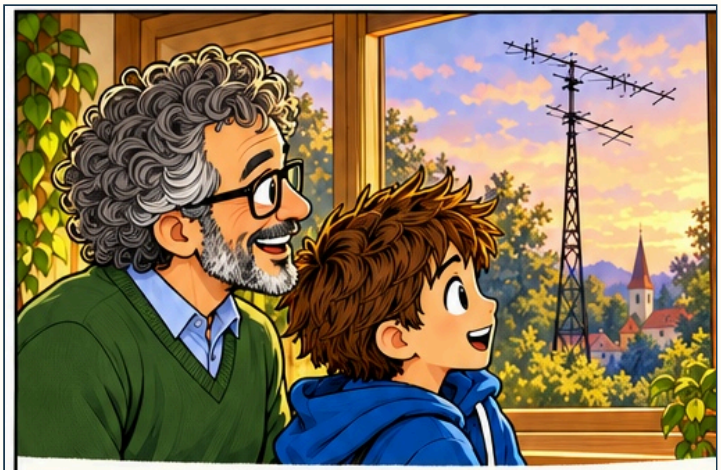
Pe o foaie, mentorul desenează o antenă, o stație și căști.

Tânărul leagă imaginile de obiectele din încăpere.

Găsește căștile și recunoaște receptorul din față.

Antena se întrezărește mai departe, dincolo de geam.

Degetul urmărește desenul fără să demonteze nimic.

Obiectele încep să formeze o poveste de înțeles.

Detaliul care rezistă

Apare un sunet nou, prea scurt pentru a-l recunoaște.

Tânărul se uită imediat la cei doi adulți.

De data asta, mentorul întreabă ce a observat cu adevărat.

Descrie începutul sunetului și locul unde a pierdut firul.

Bărbatul bărbos propune să păstreze urma fără să inventeze continuarea.

Nu trebuie să știi totul ca să începi să cauți.

O mică descoperire

Același detaliu revine puțin mai târziu în căști.

Tânărul se îndreaptă: recunoaște ce a notat.

Compară cele două ascultări cu desenul său.

Mentorul primește descoperirea printr-o simplă înclinare a capului.

Celălalt adult îi împărtășește zâmbetul fără a face o întrecere.

E doar un mic reper, dar tânărul l-a găsit singur.

Să-i cunoaștem înainte de a continua

Seara înaintează, dar tânărul nu mai vrea să plece imediat.

Ar vrea să înțeleagă de unde au adulții atâta răbdare.

Mentorul observă, la rândul lui, cât îi strălucesc ochii.

Bărbatul cu hanorac verde propune să pună căștile deoparte și să discute.

Stația poate aștepta câteva clipe.

Înainte să le urmărim aventura, să-i cunoaștem.

Lucas — O privire care caută

Curiozitatea tânărului se vede înainte de prima întrebare.

Ochii mari urmăresc orice schimbare din începere.

O șuviță șatenă pare mereu să-i scape din coafură.

Când ceva îl intrigă, înclină ușor capul.

Poate rămâne foarte atent la un detaliu minuscul.

Dincolo de entuziasm, caută mai ales să înțeleagă.

Ce îl atrage

Îi place ideea că o voce poate veni de la alt orizont.

Ar vrea să lege obiectele de ceea ce aude.

O hartă îl îndeamnă să-și imagineze drumuri.

Un carnețel îi ține descoperirile la îndemână.

Speră să poată face mai mult într-o zi, învățând fiecare pas.

Deocamdată, această dorință se hrănește din ascultare.

Ce nu îndrăznește mereu să spună

Tânărul se teme uneori să pună o întrebare prea simplă.

În fața multor butoane, se întreabă de unde să înceapă.

Ar vrea să reușească din prima ca să se simtă la locul lui.

Atunci o ezitare ajunge să-i coboare privirea.

Mentorul îi lasă timp să-și găsească vorbele.

Când întrebarea iese în sfârșit, începerea pare mai puțin intimidantă.

Și mâinile lui povestesc

Când vorbește despre o descoperire, mâinile însoțesc vorbele.

Ca să asculte, se odihnesc și îl lasă să se concentreze.

Ridică un deget când își amintește o întrebare.

Creionul caută uneori un desen înaintea unei fraze.

Dacă nu știe ce să facă, preferă acum să-și arate îndoiala.

Aceste mici gesturi devin alt fel de dialog.

Toate chipurile lui

Uimirea îi deschide ochii larg.

Concentrarea îi apropie puțin sprâncenele.

Îndoiala îl face să strângă buzele.

Dezamăgirea îi apleacă umerii o clipă.

Apoi o idee nouă îi reaprinde zâmbetul.

Bucuria lui preferată este că a înțeles ceva.

Albastrul și carnețelul

Hanoracul albastru îl însoțește în primele descoperiri.

Șnururile deschise se leagănă când se apleacă spre masă.

Căștile marchează momentele dedicate ascultării.

Carnețelul păstrează întrebări la fel ca răspunsuri.

Creionul nu trebuie să facă totul perfect pentru a fi util.

Obiectele familiare îl ajută să se simtă gata de învățat.

Aceeași curiozitate peste tot

Din față, caută privirea celui care îi vorbește.

Din lateral, își îndreaptă auzul spre ce îl intrigă.

Din spate, îl recunoaștem după gluga albastră din dreptul ferestrei.

Așezat, se apropie de carnețel ca să urmărească explicația.

În picioare, se retrage puțin ca să vadă întregul.

Locul se schimbă, dorința de a înțelege rămâne.

O energie de îmblânzit

O idee îl face uneori să se grăbească înaintea observațiilor.

Mâna înaintează, apoi își amintește să întrebe mai întâi.

Își transformă avântul într-o întrebare precisă.

Mentorul îl ajută să aleagă un singur lucru de privit.

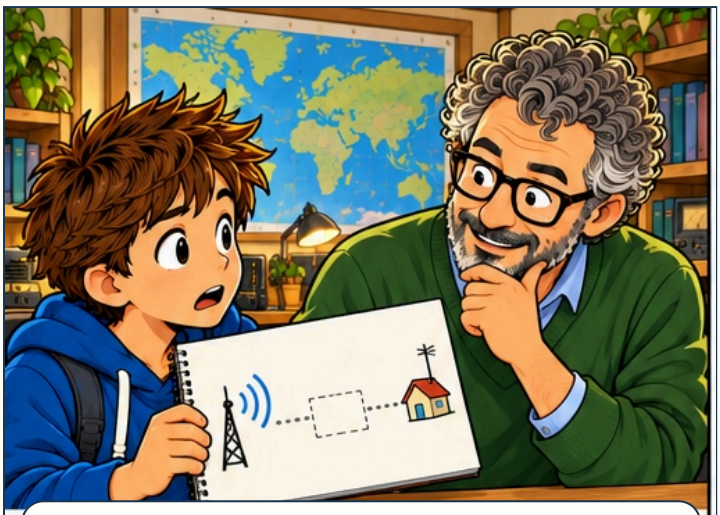

Tânărul descoperă că o pauză poate aduce claritate.

Entuziasmul rămâne o forță când îi dă o direcție.

Să îndrăznești să spui: nu înțeleg

Tânărul arată în sfârșit desenul pe care nu-l putea termina.

Explică unde i s-a oprit ideea.

Mentorul nu termină desenul în locul lui.

O întrebare bine aleasă îl ajută să caute altfel.

Celălalt adult ascultă propunerea care urmează.

Tânărul descoperă că poate contribui și el la cercetare.

Henri — Mentorul cu pulover verde

Părul cărunt, ochelarii și puloverul verde îl fac ușor de recunoscut.

Zâmbetul lui precedă adesea o explicație.

Privește persoana înainte de a privi echipamentul.

Când vine o întrebare, chiar își întoarce scaunul spre interlocutor.

Îi place să vadă o idee luând formă în ochii tânărului.

Rolul lui este să însoțească cercetarea, nu să decidă totul în locul lui.

Gesturile răbdării

Mentorul pune creionul jos ca să asculte până la capăt.

Nu umple fiecare tăcere cu o explicație.

O înclinare a capului îl încurajează pe tânăr să continue.

Mâna deschisă invită la privit, nu la grabă.

Știe să propună și o pauză când atenția obosește.

Răbdarea lui lasă loc celui care învață.

Ce îi place să transmită

Îi plac întrebările care cer să privești altfel.

Preferă un desen înțeles unei fraze lungi doar repetate.

Apreciază verificările făcute cu metodă.

Îi place mai ales să audă tânărul explicând cu propriile cuvinte.

Un răspuns poate aștepta dacă mai trebuie observat.

Pentru el, a transmite începe prin a face cercetarea accesibilă.

Continuă să învețe

Mentorul nu pretinde că știe fiecare răspuns.

În fața unui detaliu nesigur, își ia timp să verifice.

Deschide un document, în loc să se bazeze numai pe memorie.

Tânărul vede că întrebările rămân posibile chiar și cu experiență.

Compară împreună ce au observat.

Încrederea se construiește și recunoscând o limită.

Expresiile mentorului

Primirea lui încălzește primul salut.

Concentrarea îl face să apropie carnețelul de ochelari.

Uimirea se vede în sprâncenele ridicate.

O ezitare îi dă un aer gânditor.

O idee clară readuce un zâmbet discret.

Reușita tânărului îi aduce o bucurie liniștită.

Carnețelul mentorului

În carnețel păstrează idei care au cerut timp.

Unele desene sunt simple, altele mai trebuie completate.

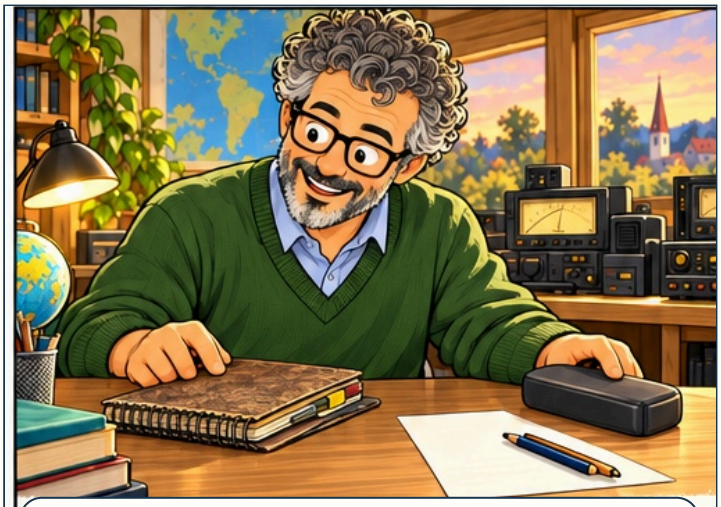
Ochelarii îl ajută să urmărească detaliile de recitit.

Puloverul verde însoțește momentele calme din jurul mesei.

Împrumută cu drag o foaie, dar lasă fiecăruia creionul.

Obiectele lui împărtășesc o metodă, nu caută să impresioneze.

Două ritmuri se întâlnesc

Tânărul vine cu mai multe întrebări deodată.

Mentorul propune să aleagă una pentru început.

Unul aduce avântul, celălalt ajută să găsească un ritm.

Și tânărul poate observa un detaliu scăpat mentorului.

Atunci mentorul îl roagă să-și arate ideea.

Relația crește când fiecare ascultă ce aduce celălalt.

Simon — Bărbatul cu hanorac verde

Celălalt adult poartă un hanorac verde, diferit de puloverul mentorului.

Părul șaten și barba scurtă, închisă, îi conturează chipul.

Nu poartă ochelari, iar privirea îi este foarte expresivă.

Primește descoperirile cu un zâmbet firesc.

Adesea își amintește o întâmplare când un obiect trezește o amintire.

Prezența lui te îndeamnă să povestești și să asculți.

Plăcerea întâlnirii

La radio îi plac și oamenii din spatele vocilor.

O carte poștală îi amintește o conversație, nu doar un aparat.

Îi place să descopere alt fel de a trăi aceeași pasiune.

Când povestește, lasă pauze pentru întrebările tânărului.

Tânărul înțelege că o amintire poate începe cu o ascultare atentă.

Curiozitatea umană rămâne în miezul poveștilor lui.

O energie caldă

Entuziasmul se vede în mâinile deschise.

Se apleacă spre carnețel ca să urmărească ideea tânărului.

Râsul lui destinde umerii după o încercare fără rezultat.

Știe și să tacă pentru ca ascultarea să continue.

Propune, apoi așteaptă răspunsul în loc să-i ia pe toți pe sus.

Buna dispoziție lasă loc ezitărilor altora.

Chipurile lui

Un zâmbet larg însoțește revederile la club.

Ascultarea atentă îi domolește gesturile.

Un sunet neașteptat îi deschide ochii.

Îndoiala îi adună sprâncenele deasupra bărbii.

O idee împărtășită îi dă un aer șugubăț.

Bucuria altuia îi smulge un zâmbet la fel de larg.

Căștile și amintirile

Căștile aduse amintesc de plăcerea lui de a asculta.

Hanoracul verde îi dă un aer lejer și familiar.

În mâinile lui, o carte poștală devine începutul unei povești.

Protejează amintirile fără să le transforme în trofee.

Un carnețel închis îi amintește și ce mai trebuie să verifice.

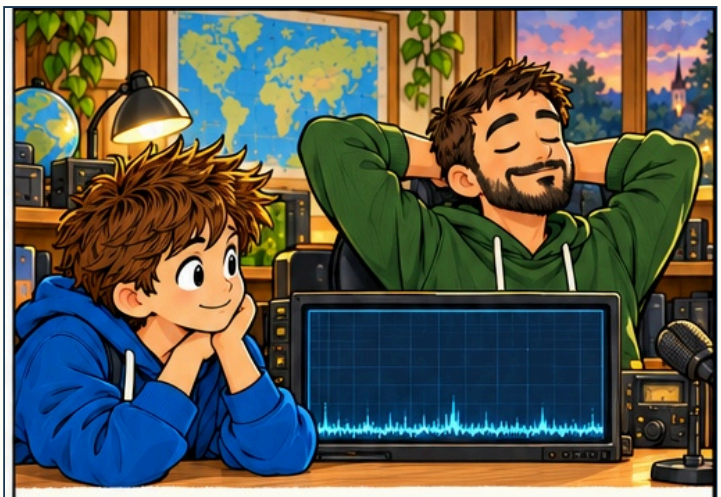

Obiectele vorbesc despre pasiune, fără să spună totul în locul lui.

Entuziasmul poate aștepta

Și bărbatului cu hanorac verde îi place când o idee avansează repede.

Dar o ascultare dificilă îl obligă uneori să încetinească.

Compară impresiile cu ce a notat cu adevărat.

Dacă lipsește un detaliu, îl lasă deschis.

Tânărul descoperă că răbdarea se exersează oricând.

Experiența nu șterge plăcerea de a învăța.

Trei locuri în jurul mesei

Tânărul (Lucas) aduce întrebările și dorința de a descoperi.

Mentorul cu pulover verde (Henri) ajută la cercetarea fără grabă.

Bărbatul cu hanorac verde (Simon) împărtășește bucuria întâlnirilor.

Au feluri diferite de a privi aceeași stație.

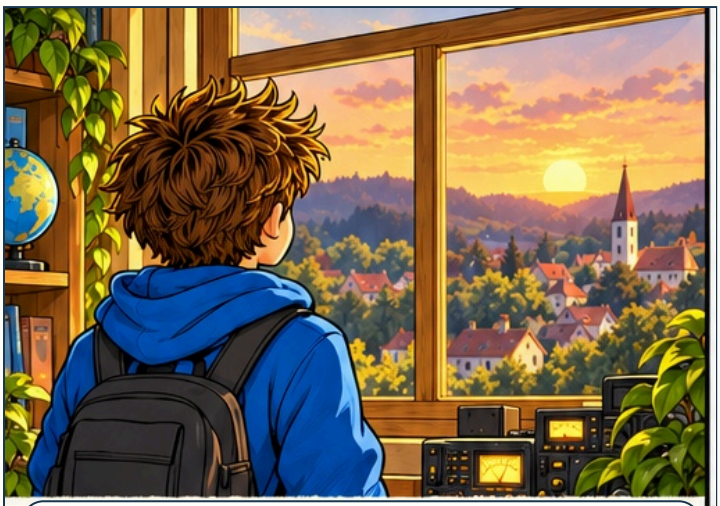

Niciun rol nu rezumă o persoană întreagă.

Împreună oferă mai multe drumuri curiozității.

Îi recunoaștem și de departe

Lângă geam, gluga albastră îl arată pe tânărul observator.

Părul cărunt și ochelarii însoțesc puloverul verde al mentorului.

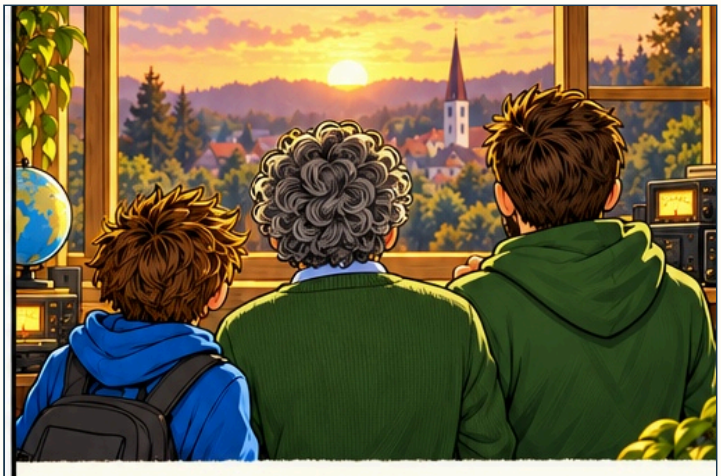
Barba închisă și gluga verde îl disting pe celălalt adult.

Se mișcă în jurul mesei păstrându-și obiceiurile.

Tânărul caută un unghi nou, iar adulții îi fac loc.

Diferențele fac grupul ușor de regăsit.

Locul unde ne întâlnim

În această aventură, încăperea oferă un punct de întâlnire.

Masa lasă loc carnețelului la fel ca receptorului.

Harta de pe perete invită la imaginarea altor orizonturi.

Fereastra amintește lumea de afară, dincolo de aparate.

Un scaun liber ajunge ca un vizitator să se simtă binevenit.

Decorul contează mai ales prin ceea ce permite să împărtășească.

Obiectele care revin

Receptorul face loc vocilor pe care vrem să le ascultăm.

Căștile ajută pe fiecare să se concentreze o clipă.

Carnețelul păstrează urma a ceea ce am observat cu adevărat.

Cartea poștală ilustrată amintește că schimburile au un chip uman.

Microfonul rămâne în repaus în această primă descoperire.

Obiectul nu decide folosirea: întâi învățăm ce cere ea.

Un loc comun pentru respect

Când recepționează o voce, o lasă să termine.

Când cineva vorbește în cameră, îi acordă aceeași atenție.

Pot să nu înțeleagă imediat, fără să râdă de cineva.

O idee se discută prin observații, nu prin ridicări din umeri.

Tânărul vede că politețea se practică și departe de microfon.

Respectul devine un mod simplu de a fi împreună.

Ce mai rămâne de descoperit

Tânărul mai are multe pagini albe înainte.

Mentorul știe că uneori trebuie să revină la o idee.

Celălalt adult păstrează povești noi pentru altă vizită.

Fiecare aduce ceva și fiecare își păstrează întrebările.

Aventura nu promite că totul va reuși din prima.

Începe cu dorința de a căuta împreună.

Înapoi la prima ascultare

Tânărul își pune căștile acolo unde a început curiozitatea.

Încăperea i se pare deja mai puțin străină.

Recunoaște obiectele fără să creadă că știe deja să le folosească pe toate.

Mentorul se așază lângă el, gata să-i asculte observațiile.

Bărbatul bărbos îi salută înainte să-și strângă cărțile poștale.

Se conturează un prim obicei: privește, ascultă, apoi întreabă.

Carnețelul întrebărilor

Înainte să plece, tânărul adună urmele vizitei.

Păstrează sunetul recunoscut, traseul desenat și detaliile încă neclare.

Nu transformă presupunerile în răspunsuri sigure.

Mentorul întreabă ce ar vrea să înțeleagă data viitoare.

Tânărul găsește imediat mai multe idei.

Alege una pentru partea de sus a paginii următoare.

Un loc care îl așteaptă

Căștile revin pe suport, carnețelul rămâne în mâinile tânărului.

Le mulțumește celor doi tovarăși pentru timpul petrecut împreună.

Mentorul îi arată scaunul pe care îl poate regăsi la altă vizită.

Bărbatul cu hanorac verde răspunde cu un zâmbet încurajator.

Tânărul nu ia o scurtătură, ci dorința sinceră de a reveni.

Lumina încăperii pare acum un reper familiar.

Curiozitatea nu se întoarce singură

Pe drumul spre casă, tânărul se gândește la vocea auzită.

Revede și zâmbetul de după ochelari, și pe cel de deasupra bărbii.

Obiectele și-au găsit locul într-o amintire despre oameni.

Acasă deschide carnețelul fără să încerce să reproducă stația.

Adaugă un desen și lasă loc pentru continuare.

Aventura continuă deja în întrebările pe care le păstrează.

La următoarea vizită

Când tânărul revine, prima întrebare e pregătită.

Mentorul le primește și pe cele care vor apărea pe drum.

Regăsesc carnețelul și stația, tot fără grabă.

Tânărul vrea să învețe să aleagă bine, dar și să înțeleagă aparatele.

Mentorul scoate alt carnețel, plin de mici repere.

Vor descoperi pe îndelete spiritul care însoțește practica.

Aventura poate începe

Lucas își pune carnețelul lângă al mentorului.

Prima vizită i-a dat chipuri, repere și întrebări.

Mai sunt multe de descoperit înainte să vrea să facă totul.

Entuziasmul lui a găsit un loc și oameni alături de care să înainteze.

Mentorul deschide carnețelul principiilor radioamatorului.

Volumul 2 începe aici: să asculți, să înțelegi și să înveți să alegi.